

РЕШЕНИЕ

№ 11385

гр. София, 02.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 06.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11449** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на “Изи рент” ООД с ЕИК[ЕИК], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка No 24-4332-005257 от 25.09.24г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на И. рент ООД е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата – Полицейски инспектор при СДВР, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, чрез юриск. М., оспорва жалбата.

От фактическа страна.

На М. Количенко с ЛНЧ [ЕГН] е съставен Акт за установяване на административно

нарушение серия GA No 1396046 от 17.09.24. Административно наказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 17.09.24г. в 2ч и 44м. по данни на двамата свидетели очевидци вписани в акта в [населено място], движейки се по [улица]с посока на движение [улица]към [улица], управлява лек автомобил “О. А.” с рег. [рег.номер на МПС] , регистрина на И. Р. ООДи при проверката срещу номер 48 се установило, че водачът е неправооспособен.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка No 24-4332-005257 от 25.09.24г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на дружеството- жалбоподател е наложена принудителна административна мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

От правна страна.

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед No513з-5070/ 21.07.2015г.на Директора на Областна дирекция на МВР – С., с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с ал.3, т.1 от ЗМВР във вр. с чл.165 и чл.172, ал.1 от ЗДвП и Заповед No 8121з -1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП No 24-4332-005257 от 25.09.24г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправооспособен водач. С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка No 24-4332-005257 от 25.09.24г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на М. с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 17.09.24 г. автомобил, собственост на “Изи рент” ООД е бил управляван от М. К., който е неправопособен водач. Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че автомобил с рег. СВ 0260 ТР - превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, е собственост на И. рент ООД. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че И. рент ООД нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавал управлението на автомобила от неправоспособния водач К. - в обратния смисъл не бяха събрани доказателства. На л.8 от делото е представен договор за наем на процесния автомобил на С. Вилегнанин.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано

от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лекия автомобил, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач. Следователно управлението на товарния автомобил лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията друго лице - Вилегнанин, с което жалбоподателя има сключен договор за наем, а същия очевидно самоволно и без знанието на дружеството е предоставило ползването на автомобила на неспособния водач К., който съответно без знанието и без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Поради което с наложената на И. рент ООД с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК. Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуването на производство за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допуснал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от неспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна.

При този изход на спора основателно се явява искането за присъждане на направените от жалбоподателя разноски в размер на 550 лв. Неоснователно е искането на ответната страна за намаляване на възнаграждението поради прекомерност, доколкото размерът съответства, както на фактическата и правна сложност на делото, така и на извършените процесуални действия от страна на ангажирания по казуса адвокат.

На основание чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП, решението не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на “Изи рент” ООД с ЕИК[ЕИК] - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка No 24-4332-005257 от 25.09.24г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на И. рент ООД е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на “Изи рент” ООД с ЕИК[ЕИК] сумата от 550 лв. разноси по делото.

Решението е окончателно.